

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 46. Okrožnica papeža Pija XI. »Mit brennender Sorge« o položaju katoliške Cerkve na Nemškem. — 47. Skupne duhovne vaje za duhovnike. — 48. Razglasitev kandidatov za prezbiterat. — 49. Misijonske zbirke. — 50. Duhovniška misijonska zveza. — 51. Odredba o duhovniški obleki. Opozorilo. — 52. Železniške legitimacije za leto 1938. — 53. Objave. — 54. Osebna naznanila.

46.

Okrožnica papeža Pija XI. »Mit brennender Sorge« o položaju katoliške Cerkve na Nemškem.

Papež Pij XI.

vsem častitljivim bratom nadškofofom in škofofom na Nemškem in vsem drugim nadpastirjem, ki žive v miru in občestvu z apostolskim sedežem.

Častitljivi bratje, pozdrav in apostolski blagoslov!

S pekočo skrbjo in vedno večjim strmenjem opazujemo že nekaj časa križevi pot Cerkve in naraščajočo stisko njenih spoznavalcev in spoznavalk, ki so ji v mišljenju in dejanju ostali zvesti sredi one zemlje in naroda, katerima je nekoč sv. Bonifacij prinesel svetlo in veselo oznanilo o Kristusu in božjem kraljestvu.

Naše skrbi ni nič pomanjšalo to, kar so Nam po resnici in dolžnosti poročali zastopniki prečastitega episkopata, ki so Nas obiskali na Naši bolniški postelji. Poleg mnogih tolažljivih in spodbudnih reči, ki so nam jih iz spoznavalskega boja svojih vernikov povedali, niso pri vsej ljubezni do naroda in domovine in pri vsem prizadevanju za nepristransko sodbo mogli zamolčati tudi veliko bridkega in hudega. Ko smo njihovo poročilo čuli, smo lahko v pristrčni hvaležnosti do Boga dejali z apostolom ljubezni: »Večjeja veselja nimam kakor to, da slišim, da moji otroci žive po resnici.« (3 Jan 4.) Prostdušnost, kakršna se spodobi Naši odgovornosti polni službi, ter volja, da Vam in vsemu krščanskemu svetu z vso resnobo razkrijemo, kakšna je dejanska resničnost, pa Nas silita tudi, da dostavimo: Večje skrbi, grenkejšje pastirske bolečine nimamo kakor to, če slišimo, da so mnogi zapustili pot resnice (Prim. 2 Petr 2, 2). —

1. Konkordat.

Častitljivi bratje! Ko smo poleti 1933 začeli s pogajanja za konkordat, ki nam jih je bila nemška vlada v zvezi z nekim že več let starim prejšnjim načrtom ponudila, in smo ta pogajanja s slovesno pogodbo v Vas

¹ AAS 1937, str. 145 nsl. — Prevod prirejen v Ljubljani.

vseh zadovoljstvo završili, nas je vodila dolžna skrbnost za prostost zveličavnega poslanstva Cerkve v Nemčiji in za blagor nji izročениh duš — pa tudi odkritosrčna želja, da bi izdatno pospeševali mirni nadaljnji razvoj in blagostanje nemškega naroda. Vkljub velikim pomislekom smo se zato takrat z neko silo odločili, da Svojega privoljenega ne odrečemo. Hoteli smo Svojim zvestim sinovom in hčeram na Nemškem, kolikor je le po človeško mogoče, prihraniti napetosti in težave, ki jih je bilo sicer pod tedanjimi razmerami z vso gotovostjo pričakovati. Hoteli smo vsem pokazati z dejanjem, da iščemo samo Kristusa in to, kar je Kristusovega, in da mati Cerkev nikomur ne odteguje svoje mirovne roke, kdor je sam ne odbija od sebe. Če mirovno drevo, ki smo ga Mi z najčistejšim namenom zasadili v nemško zemljo, ni obrodilo sadov, ki smo jih za Vaš narod želeli, ne bo pač nihče na celem svetu, ki ima oči, da vidi, in ušesa, da sliši, danes še mogel reči, da je temu kriva Cerkev in njen poglavar. Izkušnje preteklih let objašnjujejo odgovornost in razkrivajo naklepe, ki od vsega začetka niso imeli drugega namena nego boj na vničenje. V brazde, kamor smo se Mi trudili posejati seme odkritosrčnega miru, so metali drugi — kakor sovražni človek v evangeliju (Mt 13, 25) — ljuljko nezaupanja, nemira, srda, obrekovanja, skrivnega in javnega, iz tisoč virov vzdrževanega in z vsemi sredstvi delujočega načelnega sovraštva do Kristusa in njegove Cerkve. Ti in samo ti in njihovi tihi in glasni zavetniki so odgovorni za to, da so se na nemškem nebu namesto mavrice miru prikazali viharni oblaki razdevajočih verskih bojev.

Mi, častitljivi bratje, se nismo nikoli utrudili kazati odgovornim voditeljem Vaših dežel na posledice, ki nujno morajo priti, če se dopuščajo ali celo podpirajo taki tokovi. Mi smo vse storili, da branimo svetost slovesno dane besede, neporušnost svobodno prevzetih obveznosti nasproti naukom in dejanjem, ki morajo — če se uradno priznavajo — umoriti vsako zaupanje in pripraviti ob notranjo veljavo vsako, tudi v prihodnosti dano besedo. Ko bo prišel čas, da bomo ta svoja prizadevanja lahko razgrnili pred celim svetom, bodo vsi dobromisleči vedeli, kje je iskati branilcev miru in kje rušilcev miru. Vsak, kdor je ohranil v svoji duši le malo smisla za resnico in v svojem srcu le senco čuta za pravico, bo moral priznati, da je bila v teh težkih in dogodkov polnih letih po konkordatu vsaka Naša beseda in vsako Naše dejanje polno zvestobe do sklenjenih pogodb. Strmeč in z obsodbo v srcu pa bo moral tudi ugotoviti, kako so imeli na drugi strani kakor za neko nezapisano postavo to, da pogodbe po svoje razlagajo, se jih ogibljejo, jih preluknjavajo in slednjič bolj ali manj očitno prelamljajo.

Mi smo vkljub vsemu ohranili mirno kri — ne zaradi kakih zemeljskih koristi ali celo iz napačne slabosti, marveč samo zato, ker nismo hoteli z ljuljko izrvati tudi dragocene rasti; ker nismo hoteli prej izreči javne sodbe, preden bi bili duhovi tako daleč, da uvidijo njeno neizbežnost; ker nismo hoteli končoveljavno zanikati pogodbene zvestobe drugih, dokler ne bi železna resničnost raztrgala krinke, s katero se je znalo in se zna po premišljenem načrtu maskirati napad na Cerkev. Tudi danes še, ko očitni boj proti verski šoli, zajamčeni v konkordatu, in uničena volilna svoboda teh, ki imajo pravico katoliško vzgajati, kažeta, kako pretresljivo resen je položaj na bistveno važnem polju Cerkve in kako brezprimerna je dušna stiska vernikov — Nam svetuje očetovska skrb za duše, da ne pustimo vnamar morebitnega, čeprav majhnega upanja, da

se druga stran povrne k pogodbeni zvestobi in k sporazumu, za katerega moremo odgovarjati. Na prošnje prečastitega episkopata tudi v prihodnje ne bomo nehali braniti kršenege prava pred voditelji Vašega naroda in se — neglede na trenutni uspeh ali neuspeh — sledeč samo Svoji vesti in Svojemu najvišjemu pastirskemu zvanju, ustavljati tisti miselnosti, ki izkuša s pismom ustanovljeni pravici z odkrito ali prikrito silo zaviti vrat.

Namen pričujoče okrožnice, častitljivi bratje, pa je drug. Kakor ste Nas Vi v Naši bolezni prišli ljubeznivo obiskat, tako prihajamo Mi danes k Vam in po Vas h katoliškim vernikom Nemčije, ki so — kakor vsi trpeči in stiskani otroci — srcu skupnega očeta posebno blizu. V tej uri, ko se njihova vera v ognju bridkosti in skritega in javnega preganjanja preizkuša kakor pristno zlato; ko so obdani od tisoč načinov organiziranega omejevanja verske svobode; ko jim manjka zvestega pouka v resnici in neovirane priložnosti, da bi resnico branili — imajo dvojno pravico do tega, da jim izpregovori besedo resnice in moči on, čigar prvemu predniku je veljal veliki Gospodov stavek: »Jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera, in ti zopet potrdi svoje brate.« (Lk 22, 32.) —

2. Prava vera v Boga.

Pazite, častitljivi bratje, da bo v nemških deželah predvsem ohranjena čista in nepokvarjena vera v Boga, ki je prva in nenadomestljiva podlaga vsake vere. Bogoveren ni ta, kdor besedo »Bog« govorniško izreka, marveč ta, ki s to vzvišeno besedo družji pravi in Boga vredni pojem. Kdor v meglenem vseboštvu (panteizmu) Boga stavi v eno vrsto s svetovjem, Boga v svet in svet v Boga izpreminja, ta ne spada med tiste, ki v Boga verujejo. Kdor po starogermanskem, predkrščanskem pojmovanju — kakor pravijo — temno, brezosebno usodo deva na mesto osebnega Boga, taji božjo modrost in previdnost, ki »z močjo sega od kraja do kraja (sveta) in vse prijetno urejuje« (Modr 8, 1). Tak ne more zahtevati, da ga prištevamo med bogovernike. Kdor pleme (raso) ali narod ali državo ali državno obliko ali nosilce državne oblasti ali druge temeljne vrednote človeškega občestva — ki zavzemajo v zemeljskem redu bistveno in spoštovanja vredno mesto — iz njihove zemeljske vrednostne vrste izloči, jih za najvišje merilo vseh, tudi verskih vrednot naredi in jih po pogansko obožuje, ta preobrača in potvarja oni red stvari, ki ga je Bog naredil in Bog zapovedal. Tak je daleč strani od prave vere v Boga in od življenjskega nazora, ki tej veri odgovarja.

Pazite, častitljivi bratje, kako se v besedi in pismu trikrat sveto Ime božje čedalje bolj zlorablja v brezmiselno zaznamovanje kake bolj ali manj svojevoljne stvarbe človeškega iskanja in hlepenja. Delujte na to, da bodo Vaši verniki tako zmoto čuječe zavrgli, kakor to zasluži. Naš Bog je osebni, nadčloveški, vsemogočni, neskončno popolni Bog, eden v treh osebah, triosebni v enem božjem bistvu, Stvarnik vseh ustvarjenih reči, Gospod in Kralj in zadnji Dopolnjevalec svetovne zgodovine, ki ne trpi in ne more trpeti poleg sebe drugih božev.

Ta Bog je v svoji najvišji oblasti dal svoje zapovedi, ki niso odvisne od časa in kraja, od dežele in plemena. Kakor sveti božje sonce na vse, ki so po božji podobi ustvarjeni, tako tudi njegova postava ne pozna ne predpravil ne izjem. Vladarji in podložniki, kronani in nekronani, visoki in nizki, bogati in ubogi morajo biti pokorni njegovi besedi. Kot edini Stvarnik ima Bog edini pravico zahtevati pokorščino od vseh, naj bodo

to posamezniki ali kakršnekoli družbe. In to pokorščino so mu vsi dolžni v življenju povsod, kjer se morajo pravna vprašanja ujemati z božjim zakonom in tako človeške spremenljive naredbe zlagati z nespremenljivimi naredbami božjimi.

Samo površni duhovi morejo pasti v zmoto, da govore o nekem narodnem (nacionalnem) bogu, o narodni (nacionalni) veri, in da blazno poizkušajo Boga, Stvarnika sveta, Kralja in Postavodajalca vseh narodov, pred čigar veličino so narodi majhni kakor kaplje v vedru vode (Iz 40, 15), utesniti v meje enega ljudstva, ga zapreti v krvne žile posameznega plemena (rase). Škofje Cerkve Kristusove, »postavljeni za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga« (Hebr 5, 1), morajo budno gledati, da se take pogubne zmote, ki jim po navadi slede še pogubnejša dejanja, med verniki ne vkoreninijo. Njihova sveta služba jim nalaga dolžnost storiti vse, kar je v njihovi moči, da se zapovedi božje kot neobhodni temelj pravno urejenega zasebnega in javnega življenja spoštujejo in izpolnjujejo, da se vladarske pravice božje, Ime in beseda božja ne oskrunjajo (Tit 2, 5); da bogokletja — v besedi, pismu in sliki tačas številna kakor pesek ob morju — umolknejo; da nasproti kljubovalnemu uporništvu bogotajcev, sramotilcev in sovražnikov božjih nikoli ne odneha spravna molitev vernikov, ki se uro za uro kakor kadilo dviga pred Najvišjega in zadržuje njegovo, h kaznovanju dvignjeno roko.

Zahvalimo se Vam, častitljivi bratje, Vašim duhovnikom in vsem vernikom, ki so izpolnjevali in izpolnjujejo svojo krščansko dolžnost s tem, da so branili in branijo božje vladarske pravice pred napadov gladnim, od vplivne strani žalibog! podpiranim novim poganstvom. Ta zahvala je dvakrat prisrčna in z vsem priznanjem in občudovanjem združena za tiste, ki so bili vredni spoznani, da pri izvrševanju te svoje dolžnosti prenašajo zaradi Boga tudi zemeljske žrtve in zemeljsko bridkost. —

3. Prava vera v Kristusa.

Vera v Boga pa ne bo ostala dolgo čista in nepokvarjena, če je ne podpira vera v Kristusa. »Nihče ne pozna Sina kakor le Oče, in nihče ne pozna Očeta kakor le Sin in komur hoče Sin razodeti.« (Mt 11, 27.) »To pa je večno življenje, da poznajo tebe, edinega pravega Boga, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa.« (Jan 17, 3.) Nihče torej ne sme reči: Jaz sem bogoveren, to mi je vere dovolj. Beseda Odrešenikova ne pozna takih izgovorov. »Kdorkoli taji Sina, tudi Očeta nima; kdor priznava Sina, ima tudi Očeta.« (1 Jan 2, 23.)

V Jezusu Kristusu, učlovečenem Sinu božjem, se je prikazala polnost božjega razodetja. »Mnogokrat in na mnogotere načine je nekdan Bog govoril očetom po prerokih, slednjič, te dni (v polnosti časov), nam je govoril po Sinu.« (Hebr. 1, 1—2.) Svete knjige Stare Zaveze so čisto božja beseda, organski del njegovega razodetja. Ker se je razodetje razvijalo postopoma, leži na njih še somrak pripravljavne dobe na polni sončni dan odrešenja. Kakor pri zgodovinskih in zakonskih knjigah že ne more drugače biti, so v mnogih posameznostih ogledalo človeške nepopolnosti, slabosti in grešnosti. Poleg neizmerno mnogo visokih in plemenitih reči, pripoveduje tudi o pozunanjenosti in posvetnosti, v katero je vedno zopet padalo izraelsko ljudstvo, ki je bilo v Stari Zavezi nosilec božjih razodetij in obljub. Toda vsakemu očesu, ki ni zaslepljeno od predsodkov in strasti, bo pri človeških pomanjkljivostih, o katerih pripoveduje sveto-

pisemska zgodovina, tembolj sijala nasproti božja luč zveličavnega božjega vodstva, ki slavno zmaguje nad vsemi pogreški in grehi. Prav na takem, večkrat temnem ozadju vodi božja zveličavna vzgoja pogosto k razgledom, ki kažejo pot, svare, pretresajo, dvigajo in osrečujejo obenem. Samo slepota in napuh lahko zapirata oči pred zveličavno-vzgojnimi zakladi, ki jih hrani v sebi Stara Zaveza. Kdor hoče, naj se svetopisemska zgodovina in modrost Stare Zaveze prežene iz cerkve in šole, ta sramoti božjo besedo, sramoti zveličavni načrt Vsemogočnega, razsoja z ozkim in omejenim človeškim razumom božje namere v svetovni zgodovini. Tak je zatajil vero v resničnega Kristusa, ki se nam je prikazal v človeškem mesu, ki je človeško naravo privzel od ljudstva, katero naj bi ga na križ pribilo. Tak stoji brez razumevanja pred svetovno dramo Sina božjega, ki je dejanju teh, ki so ga križali, postavil nasproti višjeduhovniško božje dejanje odrešilne smrti in je tako Staro Zavezo v Novi Zavezi dopolnil, dokončal in povišal.

V evangeliju Jezusa Kristusa je doseglo razodetje svoj višek, svojo dokončno veljavo, in je obvezno za zmerom. To razodetje ne pozna nobenih dostavkov od človeške roke, še celo pa ne pozna nobenega nadomestila in nobene izmenjave s svojevoljnimi »razodetji«, ki bi jih hoteli gotovi govorači naših dni izvajati iz tako imenovanega mitusa (bajke) o krvi in rasi. Odkar je Kristus Maziljenec delo odrešenja dovršil, oblast greha strl in nam zaslužil milost, da moremo postati otroci božji — od takrat ni nobeno drugo ime dano ljudem pod nebom, v katerem bi se mogli zveličati, nego Ime Jezus. (Apd 4, 12.) Noben človek — naj bo tudi vtelešena v njem vsa vednost, vsa moč, vsa zunanja oblast te zemlje — ne more položiti drugega temelja kakor tega, ki je že položen v Kristusu (1 Kor 3, 11). Kdor bi bogoskrunsko zatajil kakor prepad zijajoče bistvene razlike med Bogom in stvarjo, med Bogočlovekom in človeškimi otroci, in bi postavil kateregakoli človeka — pa naj bi bil tudi največji vseh časov — poleg Kristusa, ali bi ga postavil celo nad Njega in proti Njemu, ta naj ve, da je lažiperok, o katerem velja pretresljiva beseda Svetega Pisma: »On, ki v nebesih prebiva, se jim smeje!« (Ps 2, 4.) —

4. Prava vera v Cerkev.

Vera v Kristusa se ne bo ohranila čista in nepopačena, če je ne podpira in vsestransko ne goji vera v Cerkev, »steber in temelj resnice« (1 Tim 3, 15). Kristus sam, nad vse češčeni Bog na vekomaj, je ta steber vere postavil. Njegova zapoved, Cerkev poslušati (Mt 18, 17), v njenih besedah in zapovedih njegove lastne besede in zapovedi slišati (Lk 10, 16), velja za ljudi vseh časov in vseh delov sveta. Od Kristusa ustanovljena Cerkev je ena sama — za vse narode in ljudstva. Pod njeno kupolo, ki se kakor božji nébes pnè nad celim svetom, je prostor in dom za vse rodove in jezike, je kraj, kjer se lahko razvijajo vse osobitosti, odlike, naloge in zvanja, ki jih je položil Stvarnik in Odrešenik v posamezne ljudi ali v cela ljudska občestva. Materinsko srce Cerkve je široko in veliko dovolj, da gleda v bogohótenem razvoju takih posebnih lastnosti in posebnih darov bolj bogastvo raznolikosti nego nevarnost za razcepljenost. Cerkev se veseli duhovne višine posameznikov in narodov. V njihovih pristnih uspehih gleda z materinsko radostjo in materinskim ponosom sadove vzgoje in napredka, ki jih blagoslavlja in pospešuje, kjerkoli le po vesti more. Toda ve pa tudi, da so tej svobodi potegnjene meje z veličastvom

božjega ukaza, ki je hotel in ustanovil to Cerkev v vseh bistvenih rečeh kot nerazdružljivo enoto. Kdor se dotakne te enotnosti in nerazdružljivosti, ta sname nevesti Kristusovi z glave zlati venec, s katerim jo je ovenčal Bog sam. Tak popravlja in preoblikuje njeno na večnih temeljih počivajočo božjo zidavo po zidarjih, ki jim Oče v nebesih ni dal gradbenega pooblaščenja.

Božje poslanstvo Cerkve, ki deluje med ljudmi in mora po ljudeh delovati, lahko na žalost potemni marsikaj človeškega, da, preveč človeškega, kar se v teku časa zmerom in zmerom zopet pokazuje kakor plevel med pšenico v kraljestvu božjem. Kdor pozna Zveličarjevo besedo o pohujšanju in pohujševalcih, ve, kako mora soditi Cerkev in vsak posameznik o tem, kar je bilo greh in je greh. Če bi pa kdo pri tem odsodbe vrednem nesoglasju med vero in življenjem, med besedo in dejanjem, med zunanjim vedenjem in notranjim mišljenjem posameznikov — pa naj bi jih bilo tudi mnogo — pozabil ali celo vedoma zamolčal vso množino pristnega teženja po čednosti, požrtvovalnega duha, bratovske ljubezni, junaškega napora za svetost — bi tak razodeval obžalovanja vredno slepoto in krivičnost. In če se potlej jasno vidi, da trdega merila, s katerim meri osovraženo Cerkev, več ne pozna v hipu, ko gre za drugovrstna občestva, ki so njegovemu čustvovanju ali pa njegovi koristi bližja: tedaj pokaže tak človek, da je v svoji skrbi za omadeževano brezgrešnost — kakor pravi — soroden z onimi ljudmi, ki po rezki besedi Odrešenikovi vidijo pazdir v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne vidijo. Dasiravno pa niso čisti nameni tistih, ki se bavijo s človeškimi slabostmi v Cerkvi nekako iz poklica, če ne celo iz nizke dobičkaželjnosti, in dasi je oblast cerkvenih služabnikov iz božjega naročja, ne pa da bi bila odvisna od njihove človeške in npravne višine — vendar noben čas in noben posamezen človek in nobeno občestvo ne sme prezreti dolžnosti, da si pošteno izprašuje vest, se neizprosno očiščuje in vsestransko prenavlja v mišljenju in dejanju. V Svoji okrožnici o duhovništvu, v Svojih pismih o Katoliški akciji smo roteč in z nujno silo opozarjali, da so vsi udje Cerkve, posebno še vsi duhovniki, redovniki in laiški apostoli sveto dolžni, spraviti vero in življenje v tisti sklad, ki ga terja božji zakon in se ga Cerkev nikoli ni utrudila poudarjati. In tudi danes z globoko resnobo ponavljamo: Ni zadosti, biti ud Cerkve Kristusove. Treba je biti živ ud — v duhu in resnici. To pa so le tisti, ki so v Gospodovi milosti in stanovitno hodijo v njegovi pričujočnosti — nedolžni ali pa odkritosrčno in dejansko spokorjeni. Če je apostol narodov, »izvoljena posoda«, svoje telo bičal in zatajeval, da ne bi bil sam zavržen, ko je pridigal drugim (1 Kor 9, 27), ali je za ostale, katerim je izročena skrb za ohranjenje in množenje božjega kraljestva, mogoča druga pot nego ta, da z apostolatom družijo samoposvečenje? Le tako bomo današnjemu človeštvu in zlasti nasprotnikom Cerkve pokazali, da se sol zemlje in kvas krščanstva nista izpridila, marveč, da sta še sposobna in pripravljena današnjim ljudem, ki so vsi omoteni od dvomov in zmot, od brezbriznosti in duševne onemoglosti, od verske trudnosti in boğooddaljenosti, dati tisto duhovno prenovljenje in pomlajenje, ki ga niso bili — ali priznajo, ali ne priznajo — nikoli bolj potrebni kakor danes. Krščanstvo, ki bo vsak njegov član pazil nase; ki bo sleklo vse, kar je samo zunanjšega in posvetnega; ki bo imelo za resnobo zapovedi božje in cerkvene; ki se bo izkazovalo v božji in dejanski ljubezni do bližnjega — bo moglo in moralo biti vzor in vodnik v

koreninah bolnemu svetu, ki išče, kam bi se naslonil in kdo bi mu pokazal pravo pot — ali pa bo prihrumela nad človeštvo nedopovedljiva nesreča, če ne celo vso domišljijo presegajoča poguba!

Vsaka resnična in trajna obnova (reforma) je izšla končno iz sve-tišča: od ljudi, ki so bili vžgani in gnani od ljubezni do Boga in bližnjega. Velikodušno pripravljene odzvati se vsakemu božjemu klicu in ga najprej v sebi uresničiti, so v ponižnosti in samozavesti svojega zvanja postali svetilniki in obnovitelji svoje dobe. Kjer obnovitvena gorečnost ni bila rojena iz čistega naročja osebne nedotaknjenosti, marveč je bila izraz in izbruh strastvenosti — je zmedla, namesto da bi razjasnila; je podrla, namesto da bi pozidala; je bila neredkokrat začetek zmotnih poti, ki so bile usodnejše nego one škode, ki jih je hotela, ali je vsaj rekla, da jih hoče popraviti. Gotovo, Duh božji veje, kjer hoče. (Jan 3, 8). Lahko si iz kamnov obudi ljudi, ki bodo pripravljali poti njegovim namenom (Mt 3, 9; Lk 3, 8). Izbira si orodja svoje volje po svojih načrtih, ne po človeških. Toda On, ki je Cerkev ustanovil in jo je v binškoštnem viharju poklical v življenje, On ne podira temeljnih skladov zveličavne stavbe, ki jo je hotel imeti. Kdor je gnan od božjega Duha, ima sam po sebi primerno notranje in zunanje spoštovanje do Cerkve, ki je plemeniti sad križevega drevesa, binškošno darilo božjega Duha svetu, potrebnemu vodstva.

V Vaših deželah, častitljivi bratje, se v vedno močnejšem zboru oglašajo glasovi, ki pozivajo k izstopu iz Cerkve. Med vodilnimi glasniki so večkrat osebe, ki izkušajo s svojim uradnim stališčem zbujati vtis, kakor da bi bil tak izstop iz Cerkve in ž njim zvezana nezvestoba do Kristusa Kralja posebno prepričevalen in zaslužen način izpovedati zvestobo sedanji državi. S prikritimi in vidnimi nasilnimi naredbami, pret-njami, napovedmi gospodarskih, stanovskih, družabnih in drugih škod se izvaja na versko zvestobo katoličanov in posebno na gotove vrste kato-liških uradnikov pritisk, ki je prav tako protipraven kakor človeka nevreden. Vse Naše očetovsko sočustvovanje in globoko pomilovanje je s temi, ki morajo svojo zvestobo do Kristusa in Cerkve tako drago plačevati. Toda tukaj smo pač tako daleč, da gre za zadnje in najvišje, za rešitev ali pogubo, in zato je verniku pot junaškega poguma edina pot zveličanja. Če se mu približa izkušnjavec ali zatiravec z Judeževim nasvetom, naj zapusti Cerkev, ga mora — tudi če stane to težkih zemeljskih žrtev — zavrtniti le z besedo Odrešenikovo: — »Poberi se, satan, zakaj pisano je: Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služi!« (Mt 4, 10; Lk 4, 8.) Cerkvi pa bo govoril: Ti moja mati od dni mojega otroštva, moja tolažnica v življenju, moja priprošnjica v smrti — naj obtiči jezik na mojem nebesu, če bom zavoljo zemeljskih vab in groženj izdal svojo krstno obljubo. Njim pa, ki mislijo, da lahko pri zunanjem izstopu iz Cerkve ostanejo v srcu Cerkvi zvesti, vlja Zveličarjevo resnobno svarilo: »Kdor mene zataji pred ljudmi, tega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, kateri je v nebesih.« (Lk 12, 9.)

5. Prava vera v papeštvo.

Vera v Cerkev se ne bo ohranila čista in nepokvarjena, če je ne bo podpirala vera v prvenstvo rimskega škofa. V tistem hipu, ko je Peter, prej kot vsi drugi apostoli in učenci, izpovedal vero v Kristusa, Sina živega Boga, je Kristus v plačilo za njegovo vero in njegovo izpoved izpregovoril besedo o sezidanju svoje Cerkve, ene same Cerkve, in to na skalo, ki je

Peter. Vera v Kristusa, vera v Cerkev in vera v vrhovno oblast papeževo so torej med seboj v posvečeni zvezi. Prava in postavna oblast je povsod vez edinosti, studenec moči, varstvo zoper razkroj in razcepljenje, poroštvo prihodnosti; v najvišjem in najlepšem smislu pa tam, kjer je, kakor edino pri Cerkvi, taki oblasti obljubljen milostno vodstvo Sv. Duha, njegova nepremagljiva pomoč. Če vas ljudje, ki niti glede vere v Kristusa niso edini, mamijo z neko željeno in vabljivo nemško narodno cerkvijo — vedite, da se s tako cerkvijo taji edina Cerkev Kristusova in zameta ukaz Kristusov, naj se evangelij oznanja po celem svetu, kar more le splošna ali vesoljna Cerkev. Zgodovina drugih narodnih cerkva, njihova duhovna otrpnjenost, njihova vkljenjenost in zaslužjenost od zemeljskih oblasti, kaže obupno neplodnost, kateri mora z gotovostjo zapasti vsaka mladika, ki se odloči od trte-Cerkve. Kdor takemu pogubnemu razvoju takoj od vsega začetka čuječe in neizprosno zakliče: Stoj! — ta ne služi samo čistoti Kristusovega nauka, marveč tudi zdravju in življenjski moči svojega naroda. —

6. Ne zamenjavati svetih besed in pojmov!

Posebno pazljivo oko, častitljivi bratje, boste morali imeti za to, da se verskim temeljnim pojmom ne jemlje njihova bistvena vsebina in se ne zamenjavajo v posvetnem smislu.

Razodetje v krščanskem pomenu je božja beseda, govorjena ljudem. To isto besedo rabiti za »prišepetavanja« krvi in rase, za izžarevanja narodove zgodovine, je v vsakem slučaju zmeta. Tak, ponarejen novec ne zasluži, da ga ima verni kristjan v zakladnici svojega besedišča.

Vera je gotova pritrditev temu, kar je Bog razodel in nam po Cerkvi verovati zapoveduje, je »prepričanje o stvareh, ki se ne vidijo« (Hebr 11, 1). Veselo in ponosno zaupanje v prihodnost naroda, ki je vsakomur drag, pomeni čisto kaj drugega nego vera v krščanskem smislu. Hoteti izigravati eno proti drugemu, zamenjavati eno z drugim in nato zahtevati od prepričanega kristjana, da ima koga za »vernega« — je prazno igranje z besedami ali zavedno mešanje pojmov ali pa še kaj hujšega.

Neumrjočnost v krščanskem smislu pomeni, da človek kot osebno, poedino bitje po zemeljski smrti naprej živi in uživa večno plačilo ali večno kazen. Kdor noče z besedo »neumrjočnost« povedati drugega, nego da bo s svojim narodom, ki ostane, neko nedoločeno prihodnjo dobo tu na zemlji kolektivno dalje živel, ta izprevrča in potvarja eno temeljnih resnic krščanske vere, maje podstave vsakega verskega svetovnega nazora, ki terja v svetu pravni red. Kdor noče biti kristjan, naj bi vendar vsaj tudi ne šel za tem, da bogati besedni zaklad svoje nevere z blagom krščanskih pojmov! —

Izvirni greh je dedna, čeprav ne osebna krivda Adamovih potomcev, ki so v njem grešili. (Rim 5, 12.) Izguba milosti in s tem večnega življenja, nagnjenje k hudemu, ki ga mora vsakdo z milostjo, pokoro, bojem, pravnim stremljenjem zatirati in premagovati. Trpljenje in smrt Sina božjega sta svet odrešila izvirnega greha in večne smrti. Vera v te resnice, ki se jim dandanes sovražniki Kristusovi v Vaši domovini podlo rogajo, je neodtujljiva pravemu krščanstvu.

Križ Kristusov, čeprav je že njegovo ime postalo mnogim nespamet in spotika (1 Kor 1, 23), bo kristjanu vedno posvečeno znamenje odrešenja, zastava npravne veličine in moči. V njegovi senci živimo, v njega poljubu umiramo. Na našem grobu naj stoji kot znanilec naše vere, kot svedok našega upanja, obrnjenega proti večni luči! —

Ponižnost v duhu evangelija in molitev za božjo milostno pomoč sta pač združljivi s samospoštovanjem, samozaupanjem in junaškim duhom. Cerkev Kristusova, ki ima v vseh časih noter do najbližje sedanjosti več spoznavalcev in radovoljnih mučencev nego katerakoli druga duhovna družba, ne potrebuje od novotarjev pouka o junaškem mišljenju in junaških dejanjih. V njihovem plitvem govorjenju o krščanski ponižnosti kot samozametovanju in nečastnem držanju obsoja njihov zoprni napuh samega sebe.

Milost v širšem pomenu se lahko imenuje vse, kar prejme stvar od Stvarnika. Milost v pravem in krščanskem smislu besede pa obsega nadnaravne izkaze božje ljubezni, dobroto in delovanje božje, po katerih nas Bog povzdigne do one najbolj notranje življenjske skupnosti s seboj samim, ki jo imenuje Nova Zaveza »otročstvo«¹ božje: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je izkazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.« (1 Jan 3, 1.) Odklanjati to nadnaravno povišanje zaradi domnevne posebne nemške bitnosti, je zmeta, je javna bojna napoved jedrni krščanski resnici. Staviti v isto vrsto nadnaravno milost z darovi narave, se pravi, posegati v besedni zaklad, ki ga je ustvarila in posvetila vera. Pastirji in čuvarji ljudstva božjega bodo prav storili, če se bodo s čuječnostjo ustavili temu ropu v svetišču in temu delu za zmedo duhov.

7. Nravni nauk in npravni red.

Na pravi in čistoohranjeni veri v Boga temelji npravnost človeštva. Vsi poizkusi premakniti npravni nauk in npravni red s skalnatih tal vere in ju postaviti na lahki pesek človeških norm, vodijo prej ali slej posameznike in občestva v npravno propast. Nespametnež, ki pravi v svojem srcu: Ni Boga, bo hodil po potih npravne izkvarjenosti. (Ps. 13, 1 nsl.) Številno takih nespametnežev, ki si drznejo dandanes ločevati npravnost od vere, je legion. Ne vidijo ali nočejo videti, da se gre v obubožavanje in propadanje, če se jasno in odločno izpovedano krščanstvo preganja iz pouka in vzgoje, tako da ne more več sodelovati pri oblikovanju skupnega in javnega življenja. Nobena sila državne oblasti in še tako plemeniti in visoki samo zemeljski vzori ne bodo trajno nadomestili zadnjih in odločilnih nagibov, ki izhajajo iz vere Kristusove. Vzemite ljudem, ki jim nalaga dolžnost velike žrtve, samozatajo v splošni blagor, vzemite jim oporo, katero jim daje to, kar je večnega in božjega, katero jim daje misel na Povračevalca vsega dobrega in Maščevalca vsega hudega — in že se mnogi dolžnosti ne bodo oklepali, marveč bodo pred njo bežali. Natančno izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi — te zadnje niso nič drugega nego izvršilne določbe evangeljskih norm — je za vsakega posameznega človeka brezprimerna šola za smotrno samovzgojo, npravno okrepitev in izoblikovanje značaja. Šola, ki terja veliko, pa ne preveč. Dobri Bog, ki kot postavodajalec ukazuje: Stori! — dá s svojo milostjo tudi, da moremo storiti in njegovo voljo izpolniti. Kdor sile, ki tako močno in globoko vplivajo na npravnost, pusti neizkoriščene ali jim celo zavedno zapira pot

vsetja, kjer se odgaja narod, ta neodpustljivo sodeluje na tem, da narod versko hira. Kdor nravni nauk, ki naj bo zasidran v sveti volji večnega Boga, v njegovih zapovedih, prepušča osebni, s časovnim tokom menjajoči se človeški misli — ta odpira vratca in vrata razkrajalnim močém. Tako se pričenjajo izdajati večne smernice objektivnega naravnega nauka za šolanje vesti in zlahktenje vseh življenjskih področij in življenjskih razmer. In to je greh nad narodovo prihodnostjo, ki bodo še pozni rodovi morali okušati njegove grenke sadove! —

8. Priznanje naravnega prava.

Usodni znak današnjega časa je, da se ne samo nravni nauk, marveč tudi ustanovitev pravnega življenja in uporabe prava zmerom bolj in bolj oddaljuje od resnične božje vere in razodetij božjih zapovedi. Mislimo tu posebno na takoimenovano naravno pravo, ki ga je Stvarnikov prst sam zapisal v človeško srce (Rim 2, 14 nsl.) in ga tam lahko bere od strasti nezaslepljeni razum. Po zapovedih tega naravnega prava je lahko presoditi vsako pozitivno pravo, naj bo kateregakoli postavodajalca, kakšna je njegova naravna vsebina in dosledno njegova ukazujoča moč in obveznost v vesti. Človeške postave, ki so v nerazrešljivem nasprotju z naravnim pravom, so od vsega svojega početka bolne tako, da jih nobeno prisilno sredstvo, nobeno zunanje móránje ozdraviti ne more. S tem merilom je treba meriti tudi načelo: »Prav je, kar je ljudstvu koristno.« Sicer je mogoče dati temu stavku veljaven pomen, če namreč dopustimo, da to, kar je nravno nedovoljeno, nikoli ne more biti v resnični ljudski blagor. Vendar je že staro poganstvo uvidelo, da je stavek popolnoma resničen pravzaprav le, če ga obrnemo in rečemo: »Nič ni koristno, če ni obenem nravno dobro; in ne, ker je koristno, je nravno dobro, marveč, ker je nravno dobro, je tudi koristno.« (Cicero, De officiis 3, 30.) Brez tega naravnega pravila bi pomenilo ono načelo v meddržavnem življenju večno vojsko med različnimi narodi. V notranjdržavnem življenju taji, ker meša koristnost in nravnost, temeljno resnico, da ima človek kot osebnost od Boga podarjene pravice, v katere ne sme posegati družba, da bi jih zanikala, odpravila ali opuščávila. Zametovalci te resnice ne pomislijo, da je treba pravi občni blagor poiskati in spoznati v človeški naravi, v kolikor je harmonično uravnovešena med osebnim pravom in družabno vezanostjo, in pa v namenu družbe, določenem po taisti človeški naravi. Družbo je Stvarnik hotel imeti za sredstvo k popolnemu razvoju osebnih in skupnih zmožnosti, ki naj jih posamezni človek uporablja v svojo in drugih korist tako, da zdaj on drugim daje, zdaj drugi dajejo njemu. Tudi one obsežnejše in višje vrednote, ki jih ne more uresničiti posameznik, marveč le družba, so navsezadnje od Stvarnika hotene zaradi človeka, k njegovemu naravnemu in nadnaravnemu razvoju in dovršenju. Ta red razdreti, se pravi, razmajati stebre, na katerih počiva družba in ogrožati mir, varnost in sam obstoj družbe.

Verni človek ima neizgubljivo pravico, svojo vero izpovedovati in jo v nji primernih oblikah udejestvovati. Postave, ki izpovedovanje in udejestvanje te vere preprečujejo ali obtežujejo, so v nasprotju z naravnim pravom.

Vestni starši, ki se zavedajo svoje vzgojne dolžnosti, imajo prvi in prvotno pravico, odgajati otroke, ki jim jih je Bog dal, v duhu prave vere in v skladu z njenimi načeli in predpisi. Postave ali druge naredbe, ki

to naravnopravno voljo staršev v šolskih vprašanjih izločujejo ali jo s pretenjem in nasiljem onemogočujejo, so v nasprotju z naravnim pravom in so v svojem notranjem jedru nenravne.

Cerkev, poklicana čuvarica in razlagalka božjega naravnega prava, torej ne more drugače, nego da šolska vpisovanja zadnjega časa, ki so se, kakor je splošno znano, vršila neprostopoljno, proglašajo za nasilje, ki nima nobenega pravnega znaka. —

9. Mladina.

Kot namestnik Onega, ki je govoril mladeniču v evangeliju: »Če hočeš priti v življenje, izpolnjuj zapovedi!« se obračamo s posebno očetovsko besedo na mladino.

Tisoč jezikov oznanja dandanes Vašim ušesom evangelij, ki ni razodet od Očeta v nebesih. Tisoč peres piše v službi nekega navideznega krščanstva, ki ni krščanstvo Kristusovo. Tiskarski stroj in radio Vas zapisata z izdelki veri in Cerkvi sovražne vsebine in napadata brez obzira in brez spoštovanja vse to, kar mora biti Vam vzvišeno in sveto.

Znano nam je, da so morali in morajo mnogi, zelo mnogi zaradi zvestobe do vere in Cerkve in ker so včlanjeni v cerkvenih, v konkordatu zajamčenih društvih, prenašati mračne dneve zapostavljanja, sumničenja, psovovanja, odrekanja domovinske zvestobe; da so morali in morajo trpeti marsikako škodo v poklicnem in družabnem življenju. Vemo, kako stoji v Vaših vrstah nekateri vojščak Kristusov, ki z žalostnim srcem, toda z glavo pokoncu nosi svojo usodo in se samo tolaži z mislijo, da trpi sramoto zavoljo Imena Jezusovega. (Apd 5, 41.)

Danes, ko groze nove nevarnosti in nove napetosti, rečemo tej mladini: »Če bi Vam hotel kdo oznanjati drugačen evangelij, nego ste ga prejeli« v naročju svoje matere, iz ust vernega očeta, iz pouka Boгу in Cerkvi zvestega odgojitelja — »bodi zavržen!« (Gal 1, 9.) Če država organizira mladino v organizacijo, ki naj bo za vse obvezna, potem imajo — brez vsake škode za cerkvena društva — mladina sama in njeni pred Bogom zanjo odgovorni starši samoumevno in neprekršljivo pravico zahtevati, da se ta obvezna organizacija očisti tistega krščanstvu in Cerkvi sovražnega duha, ki s svojim delovanjem do zadnjega časa, dà, še prav v sedanosti povzroča v vesti vernih roditeljev nerazrešljive boje, ker ne morejo dati državi, kar se v imenu države zahteva, če nočejo uropati Boгу, kar je božjega.

Nihče ne misli na to, da bi nemški mladini polagal kamenje na pot, ki vodi k uresničenju prave narodne skupnosti, k gojitvi ljubezni do svobode, k neporušni domovinski zvestobi. To, proti čemur se obračamo in se obračati moramo, je hotêno in načrtno gojeno nasprotstvo med pravkar naštetimi in med verskimi vzgojnimi cilji. In zato kličemo tej mladini: Le pojte svoje pesmi o svobodi, toda ne pozabite ob njih svobode otrok božjih! Ne dajte, da bi plemstvo te nenadomestljive svobode zamrlo v suznjih verigah greha in naslade! Kdor prepeva pesem zvestobe do zemeljske domovine, ta ne sme biti prebežnik in izdajavec, ko gre za njegovo zvestobo do Boга, do Cerkve, do večne domovine. Veliko Vam govore o veličini junaštva, ki jo vedoma in napačno devajo v nasprotje s ponižnostjo in potrpežljivostjo evangelijsko. Zakaj Vam pa zamolčujejo ono junaštvo, ki se kaže v nravnem boju? Ali ni tudi ohranitev tiste čistosti, ki Vam jo je podaril dan sv. krsta, junaško dejanje, ki ga morata po zaslu-

ženju vrednotiti vera in narava? — Veliko Vam govore o človeških slabostih v zgodovini Cerkve. Zakaj Vam pa zamočujejo velika dela, ki jo spremljajo na njeni poti skozi stoletja, svetnike, ki jih je rodila, blagoslov, ki je pritekal zapadni kulturi iz žive zveze med to Cerkvijo in Vašim ljudstvom? Veliko Vam govore o sportnih vajah. Zmerno in smotrno golenjena, je telesna okrepitev dobrota za mladino. Toda zdaj se je razrastel sport marsikje že v takem obsegu, da mu ni nič več mar ne harmonični skupni razvoj telesa in duše, ne primerna nega družinskega življenja, ne zapoved nedeljskega posvečevanja. Z vnemarnostjo, ki meji že na brezobzirnost, se jemlje dnevu Gospodovemu ona svetost in zbranost, ki so ju tako zelo čuvali Vaši nemški očetje. Zaupno pričakujemo od verne katoliške mladine, da bo v težavnem ozračju državnih obveznih organizacij krepko uveljavljala svojo pravico do posvečevanja nedelj, da ob krepilnem vežbanju telesa ne bo pozabila neumrjoče duše, da se ne bo dala premagati od hudega, marveč bo izkušala hudo premagati z dobrim (Rim 12, 21), da bo njeno najvišje in najsvetejše častihlepje to: doseči zmage venec v tekališču večnega življenja (1 Kor 9, 24 nsl.).

10. Duhovnikom in redovnikom.

S posebno besedo priznanja, pobude, opomina se obračamo na duhovnike v Nemčiji, ki imajo, podrejeni svojim škofom, v težkem času in trdih razmerah nalogo, kazati čredi Kristusovi pravo pot z naukom in zgledom, z vsakdanjo požrtvovalnostjo, z apostolskim potrpljenjem. Ne utrudite se, ljubljeni sinovi in soudeležniki svetih skrivnosti, posnemati velikega duhovnika Jezusa Kristusa v samaritanski ljubezni in samaritanski skrbi. Izkazujte se dan za dnem z brezmadežnim življenjem pred Bogom, z neprestanim samozatajevanjem in samoizpopolnjevanjem, z usmiljeno ljubeznijo do vseh, ki so vam izročeni, zlasti do ogroženih, slabih, omahujočih. Bodite vodniki zvestih, podporniki klecajočih, učitelji dvomečih, tolažniki žalostnih, nesebični pomočniki in svetovalci vseh. Preizkušnje in trpljenje, skozi katere je korakalo Vaše ljudstvo v povojnem času, niso šli mimo njega brez sledov na njegovi duši. Zapustili so za seboj napetosti in zagrenjenosti, ki jih bo mogoče le počasi pozdraviti, ki jih bo mogoče popolnoma premagati le z duhom nesebične in dejavne ljubezni. Te ljubezni, ki je neobhodno orožje apostolov, zlasti v sedanjem razrvanem in s sovraštvom napolnjenem času, Vam želimo in prosimo od Boga v najobilnejši meri. V tej apostolski ljubezni boste mnogo nezaslužjenih bridkosti, če že ne pozabili, pa vsaj odpustili, bridkosti, ki Vas na Vaših svečeniških in dušnopastirskih potih srečujejo številneje nego kdaj poprej. Ta razumevajoča in usmiljena ljubezen do njih, ki so v zmoti, da celo do njih, ki natolcujejo, seveda ne pomeni in ne more pomeniti, da se Vi kakorkoli odpovedujete oznanjevanju, uveljavljanju, brambi resnice in prostodušnemu ravnanju po nji v dejanskem položaju, v katerem ste. Prva in najbolj samoumevna duhovnikova ljubezen do ljudi je ta, da služi resnici, in to celi resnici, da razkrinkava in pobija zmoto, naj prihaja v kakršnikoli obliki, v kakršnikoli preobleki, takó ali takó nalepotičena. Če bi to opustili, bi ne izdali samo Boga in svetega svojega poklica, marveč bi grešili tudi nad pravo srečo svojega naroda in domovine. Vsem Vam, ki ste ohranili zvestobo, svojim škofom pri mašniškem posvečenju obljubljeni, vsem Vam, ki ste zaradi izpolnjevanja svojih pastirskih dolžnosti morali in še morate prenašati bridkosti in preganjanje, pošiljamo — neka-

terim noter v ječe in koncentracijsko taborišče — svojo očetovsko zahvalo in priznanje.

Tudi katoliškim redovom obeh spolov velja Naša očetovska zahvala zaeno z obžalovanjem njihove usode, ker so zaradi redovom sovražnih odredb mnogi izmed njih odtrgani od svojega, blagoslova polnega in priljubljenega poklicnega dela. Če so posamezniki grešili in se pokazali nevredne svojega zvanja, njihovi, tudi od Cerkve kaznovani prestopki ne zmanjšujejo zaslug ogromno večjega števila drugih, ki so se nesebično in v radovoljnem uboštvu trudili, svojemu Bogu in svojemu narodu požrtvalno služiti. Gorečnost, zvestoba, čednostno stremljenje, delavna ljubezen do bližnjega in pripravljenost za pomoč, ki odlikujejo v pastirstvu, po bolnišnicah in šolah delujoče redove, so in ostanejo hvalevredni pripomočki za privatno in splošno blaginjo, ki jih bo poznejši, mirnejši čas bolj pravično ocenjeval nego razburkana sedanost. Zaupajmo v predstojnike redovnih družb, da jim bodo sedanje težave in preizkušnja povod, da bodo s podvojeno vnemo, s poglobljeno molitvijo, s sveto resnobo poklica, s pristnim samostanskim življenjem izprosili pri vsemogočnem Bogu novega blagoslova in novih sadov svojemu težkemu delu.

11. Zvestim laikom.

Pred našimi očmi stoji nepregledno velika množica zvestih sinov in hčera, katerim trpljenje Cerkve v Nemčiji in njihovo lastno trpljenje ni uropalo nič njihove vdanosti Bogu in božji stvari, nič njihove nežne ljubezni do očeta krščanstva, nič njihove pokorščine škofom in duhovnikom, nič njihove vesele pripravljenosti, tudi v bodoče — naj pride, kar hoče — ostati zvesti temu, kar so verovali in od svojih prednikov za dediščino prejeli. Vsem tem pošijlamo iz ginjenega srca Svoj očetovski pozdrav.

Predvsem onim članom cerkvenih društev, ki so junaško in za ceno večkrat bridkih žrtev ohranili zvestobo Kristusu in niso bili pri volji, odpovedati se pravicam, ki so bile s svečano pogodbo zvesto in verno zajamčene Cerkvi in njim!

Posebno prisrčen pozdrav katoliškim staršem! Za njihove, od Boga jim dane vzgojne pravice in vzgojne dolžnosti se prav v tem trenutku bije boj, kakor si ga usodnejšega misliti ne moremo. Cerkev Kristusova ne sme začeti žalovati in tožiti še-le tedaj, ko so opustošeni oltarji in je bogokletna roka v dimu in ognju pokončala hrame božje. Če se enkrat poizkuša oskruniti tabernakelj otroške duše, v krstu posvečene, z vzgojo, ki je sovražna Kristusu, če naj se iz tega živega svetišča božjega vrže svetilka vere Kristusove in namesto nje prižge zmotna luč neke nadomestne vere, ki nima z vero križa nič več opraviti — potem je duhovna oskrumba svetišč blizu, potem je vsakega vernega kristjana dolžnost, ločiti svojo odgovornost od odgovornosti nasprotne strani, obvarovati svojo vest pred vsakim grešnim sodelovanjem pri toliki nesreči in pogubi. In čim bolj se nasprotniki trudijo svoje temne namene tajiti in olepšavati, tem bolj je potreba čuječega nezaupanja in nezaupne čuječnosti, zbudene po bridki izkušnji. Formalni pouk krščanskega nauka, ki je poleg tega še nadziran in utesnjevan od nepoklicanih ljudi, ta pouk v šoli, kjer se v drugih učnih predmetih po načrtu in sovražno dela proti Kristusovi veri, ne more nikoli biti pravičen vzrok za to, da verni kristjani rade volje odobrujejo tako, vero razdirajoče šolstvo. Vemo, ljubljene katoliški starši, da pri Vas ne more biti govora o takem prostovoljnem odobravanju. Vemo, da bi

prosto in tajno glasovanje pokazalo med Vami velikansko večino za versko šolo. Zato tudi v prihodnje ne bomo prenehali odgovorne činitelje prosto-dušno opominjati, da so dosedanje nasilne odredbe protipravne, in da je njihova dolžnost, pustiti ljudski volji njeno svobodo. Med tem pa ne pozabite: Nobena zemeljska oblast Vas ne more odvezati od vezi odgovornosti, ki Vas po božji volji veže z Vašimi otroci. Nihče teh, ki Vas danes zatirajo v Vaših vzgojnih pravicah in pravijo, da Vas odvezujejo od vzgojne dolžnosti, ne bo namesto Vas odgovarjal večnemu Sodniku, ko Vas bo vprašal: Kje so tisti, ki sem ti jih jaz dal? O, da bi mogel vsakdo izmed Vas odgovoriti: »Nikogar izmed teh, katere si mi dal, nisem izgubil.« (Jan 18, 9.)

Častitljivi bratje! Prepričani smo, da bodo besede, ki jih v odločilni uri govorimo Vam in po Vas katoličanom nemške države, našle v srcih in delih Naših zvestih otrok oni odmev, ki ga zasluži ljubeča skrb skupnega Očeta. Če Boga česa s posebno gorečnostjo prosimo, je to: da bi Naše besede segle tudi do ušes in do src tistih, ki so se že začeli vdajati vabam in grožnjam sovražnikov Kristusovih in njegovega evangelija — in da bi jih hoteli premisliti.

Mi smo vsako besedo te okrožnice pretehtali na tehtnici resnice in ljubezni obenem. Nismo hoteli ne času neprimerno molčati, ne z nepotrebno strogostjo govoriti, da ne bi bili na eni strani sokrivi premajhnega spoznanja, na drugi strani pa srčne zakrknjenosti kogarkoli izmed teh, ki so Naši pastirski odgovornosti podrejeni in jim nič manj ne velja Naša ljubezen zato, ker zdaj hodijo po potih zmote in odtujenosti. Čeprav so se mnogi izmed njih prilagodili postopkom novih razmer in imajo za očetovo hišo, ki so jo zapustili, in za očeta samega le besede nezvestobe, nehvaležnosti in celo krivice, čeprav so pozabili na vse, kar so zavrgli — prišel bo dan, ko se bo strah boğoodtujenosti in dušne zapuščenosti zgrnil nad te, danes izgubljene sinove, ko jih bo domotožje prignalo nazaj k Bogu, »ki je razveseljeval njihovo mladost«, k Cerkvi, ki jim je njena materinska roka pokazala pot do Očeta v nebesih. Da bi čimprej prišla ta ura, za to prosimo v neprestanih molitvah. —

Kakor še drugi časi, bo tudi ta čas Cerkvi prinesel novega razmaha in notranjega očiščenja, če bodo imeli ti, ki so Kristusu zvesti, dovolj veliko voljo spoznavalcev in pripravljenost mučencev, da fizični sili zatiralcev Cerkve postavijo nasproti brezpogojno živo vero, neporušno, v včnosti zatrjeno upanje, vsezmagujočo moč delavne ljubezni. Sveta postna in velikonočna doba, ki oznanja večjo zbranost in pokoro in kristjanov pogled bolj kakor sicer usmerja h križu, obenem pa tudi k poveličanju vstalega Odrešenika — bodi za vse in za vsakega izmed Vas radostno pozdravljena in vneto uporabljena prilika, da napolnite svoja srca in duše z duhom junaštva, trpljenja in zmage, ki žari od križa Kristusovega. Potem bodo — gotovi smo teга — sovražniki Cerkve, ki mislijo, da je prišla njihova ura, kmalu spoznali, da so prezgodaj vriskali in prehitro prijeli za grobne lopate. Potem bo prišel dan, ko se bo smela namesto zmagoslavnihih spevov sovražnikov Kristusovih dvigniti iz src in ust Kristusu zvestih vernikov k nebesom pesem osvobojenja: Te Deum; Te Deum zahvale Najvišjemu, Te Deum veselja, da je nemško ljudstvo tudi v svojih, danes zašlihih udih, stopilo na pot, ki pelje nazaj v domovino vere, da zopet upo-

giblje svoje koleno pred Kraljem časov in večnosti, Jezusom Kristusom, in da je pripravljeno v boju zoper škodljivce in uničevalce krščanskega zapada, v složnosti z vsemi dobromislečimi drugih narodov, izpolniti nalogo, ki mu je v načrtih Večnega odkazana.

On, ki preiskuje srce in obisti (Ps 7, 18) Nam je priča, da nimamo bolj vroče želje, nego da se zopet povrne pravi mir med Cerkev in državo v Nemčiji. Če pa miru — brez Naše krivde — ne bo, potem bo Cerkev božja branila svoje pravice in svoboščine v imenu vseмогоčnega Boga, čigar roka tudi danes še ni prikrajšana. V zaupanju Nanj »ne nehamo moliti in prositi« (Kol 1, 9) za Vas, otroke Cerkve: da bi Vam bili dnevi bridkosti okrajšani in da bi bili za zveste spoznani na dan preizkušnje; pa tudi za preganjalce in zatiralce: Oče vse luči in vsega usmiljenja naj jim dá — kakor Savlu na poti v Damask — uro spoznanja zanje in za mnoge, ki so z njimi bili in so še v zmoti.

S to vročo molitvijo v srcu in na ustnih podeljujemo v očetovski ljubezni kot poroštvo božje pomoči, kot podporo v Vaših težkih in odgovornih odločitvah, kot krepčilo za boj, kot tolažbo v trpljenju apostolski blagoslov Vam škofom, pastirjem Vašega ljudstva, duhovnikom in redovnikom, laičkim apostolom Katoliške akcije in vsem, vsem škofljanom — ne nazadnje bolnikom in jetnikom.

Dano v Vatikanu na Tiho nedeljo, 14. marca 1937.

Papež Pij XI.

47.

Skupne duhovne vaje za duhovnike.

V dneh od 26. do 30. julija 1937 se vršijo v kn. šk. dijaškem semenišču v Mariboru, Koroščeva ul. 12, skupne duhovne vaje za duhovnike.

Začetek duhovnih vaj je v pondeljek, dne 26. julija, ob 18. uri z običajnim sporedom: Klicanje Sv. Duha, litanije, zakramentalni blagoslov in uvodno premišljevanje. Zaključek duhovnih vaj je v petek, dne 30. julija, ob zgodnji jutranji uri s premišljevanjem, sv. mašo, skupnim sv. obhajilom, papeževim blagoslovom in z zahvalno pesmijo, tako da je vsem udeležencem omogočen še isti dan povratek na dom.

Lavantinski duhovniki se glede duhovnih vaj na splošno držijo kanoničnega predpisa: »saltem tertio quoque anno« — kan. 126 —, kakor se je to na tem mestu ponovno s številkami pojasnilo, dasi tudi ne manjka sobratov, in teh ni malo, ki sledeč vzpodbudnim klicem zadnjih treh papežev, vsako leto opravijo duhovne vaje.

Kakor je hvalevredno, da so gg. duhovniki točni v opravljanju duhovnih vaj vsaj v oni mali meri, ki jo zahteva Zbornik kanoničnega prava, dejstvo je, da sv. oče Pij XI. v sedanjih resnih časih, ki jih sodoživljamo, posebno nujno in prepričevalno priporoča vsem duhovnikom letne duhovne vaje.

V okrožnici »Ad catholici sacerdotii« z dne 20. decembra 1935 o katoliškem duhovništvu (Oglasnik 1936, VI, 44) opominja: »Na čim najboljši način se po Naših navodilih ponovno umaknite v samoto duhovnih vaj, ne samo enkrat in za toliko časa, kot to cerkveni zakoni določajo, ampak večkrat in delj časa, kolikor Vam bo mogoče.« (Oglasnik l. c. stran 72, 73; Zbranost in molitev.)

Ko v okrožnici »Divini Redemptoris« o brezbožnem komunizmu z dne 19. marca 1937 (Oglasnik 1937, V, 35) vabi duhovnike, »da pod vodstvom škofov ter ponižno in verno pokorni Kristusovemu namestniku« sodelujejo pri socialnem delu Cerkve, nadaljuje: »Toda največja moč za versko in nravno obnovo ubogih in manj premožnih je duhovnikov z g l e d, to je tiste duhovniške kreposti, ki smo jih priporočili v okrožnici o katoliškem duhovništvu; v tej borbi za Boga se morajo duhovniki s ponižnim, skromnim, zdržnim življenjem tako odlikovati, da bodo verniki videli v njih popolno podobo božjega Učitelja« (l. c. točka 63). Sredstvo za tako svetost življenja duhovnika so duhovne vaje, kakor to izvaja v okrožnici o katoliškem duhovništvu. (Oglasnik 1936, VI, stran 72. Zbranost in molitev.)

Zato se k letošnjim duhovnim vajam ne vabijo samo sobrati, ki so leta 1934 zadnjič opravili duhovne vaje in ki so po kanonu 126 dolžni jih opraviti v tekočem letu, ampak vsi duhovniki, ki jim je vsled preobilnega zunanjega dela v dušnem pastirstvu samota duhovnih vaj potrebna, ali ki se hočejo za delo zoper brezbožništvo in naraščujočo mehkužnost časa čim bolj usposobiti in pripraviti.

Prijave za napovedane skupne duhovne vaje naj se izvršijo pravočasno, in sicer po dekanijskih uradih. Bivanje pri zasebnikih ob duhovnih vajah ni v skladu s cerkvenopravno določbo o duhovnih vajah. Za izjemne slučaje si naj vsak oskrbi dovoljenje kn. šk. ordinariata. Vztrajati je pa treba od začetka do slovesnega zaključka duhovnih vaj.

Poudarja se, da bo razveseljivo znamenje, ako se bodo lavantinski p. n. gg. duhovniki udeležili duhovnih vaj, ki se jim priredijo doma — v Mariboru.

Maribor, 28. maja 1937.

† Ivan Jožef, m. p.,
škof.

Opomba.

»Glasnik presv. Srca Jezusovega« objavlja v vsaki številki spored tridnevni duhovni vaj za duhovnike v Domu duhovnih vaj v Ljubljani.

Na prošnjo se naznanjajo tridnevne duhovne vaje v rezidenci Družbe Jezusove v bivši lavantinski škofijski prestolnici: Sv. Andraž v Lavantinski dolini, Koroško. 1. Od 26. do 30. julija; 2. Od 6. septembra zvečer do 10. septembra zjutraj. Naslov: P. Minister des Jesuitenkollegiums St. Andrä im Lavanttal, Koroško, Avstrija.

V domu duhovnih vaj Družbe Jezusove v Lainzu, Dunaj XIII., Lainzerstrasse 138, se vršijo duhovne vaje za duhovnike v sledečem sporedu:

1. V juliju: od 12. do 16.; od 18. do 22.; od 22. do 30. osem dnevne!
2. V avgustu: od 2. do 5.; od 16. do 22.; od 23. do 27.; od 30. do 2. septembra.
3. V septembru: od 7. do 11.; od 13. do 17.; od 20. do 24.; od 27. do 30.
4. V oktobru: od 4. do 8. in od 11. do 15.

Cene: za osemdnevne duhovne vaje 45 šilingov, za tridnevne 20 šilingov. Naslov: Exerzitienhaus der Gesellschaft Jesu, Wien XIII., Lainzerstrasse 138.

Razglasitev kandidatov za prezbiterat.

Dne 4. julija 1937, ki je 7. nedelja po Binkoštih, prejmejo v mariborski stolni cerkvi sv. Janeza Krstnika naslednji gojenci V. in IV. letnika lavantinskega duhovniškega semenišča, tretji višji red sv. mašniškega posvečenja ali prezbiterat:

Iz V. letnika: J e u š n i k a r Viljem iz Guštanja, J u n e ž Rado iz Kostrivnice, K r a j n c Franc iz Loč, K r i š t a n Martin iz Ponikve ob južni železnici, N e m e c Matija iz Tišine, O r o z e l Anton iz Celja, R a j n e r Janez iz Murske Sobote, S u k i č Janez iz Domanjševcev, V i d e č n i k Viljem iz Celja, V o l a s k o Adolf iz Dobja pri Planini, V o š n j a k Jožef od Sv. Jurija ob južni železnici.

Iz IV. letnika: F r a n g e ž Vincencij iz Cirkovc, K o t n i k Janko iz Guštanja, K o v a č i č Alojzij iz Gornje Radgone, R o u s Matija iz Beltincev, Š t e f a n c i o z a Martin od Sv. Florijana ob Boču.

Isti dan bo posvečen obenem z zgoraj imenovanimi lavantinski bogoslovec K o t n i k Jaroslav iz Guštanja, gojenec škofijskega duhovniškega semenišča v Ljubljani.

Častiti gg. dušni pastirji naj razglasijo navedene kandidate za prezbitrat dne 13. junija t. l., to je na četrto pobinkoštno nedeljo, »inter Missarum sollemnia« s prižnice vernemu ljudstvu. Obenem naj se verniki povabijo, da opravljajo molitve za goreče duhovnike in naj se jim znova priporoči apostolat molitve in žrtvovanja, nazvan »Duhovniška sobota« (Oglasnik 1935, III, str. 26). Če bi imel kdo izmed vernikov upravičene pomisleke zoper posvetitev imenovanih kandidatov, naj tega ne prikriva.

Po naročilu lavantinske sinode iz leta 1911 naj dušni pastirji vsakokrat, ko razglasijo imena ordinandov, skupno z verniki molijo molitev za novomašnike iz cerkvenega molitvenika na strani 264 ter pristavijo trikrat »Oče naš«, »Zdrava Marija« in »Čast bodi Očetu«. Na dan ordinacije naj dodajo posamezni duhovniki v dnevni sv. maši k predpisanim molitvam še oracijo »Pro omni gradu Ecclesiae«, ki je tretja med »orationes diversae«. Verniki naj ta dan molijo za ordinande in za duhovniški naraščaj.

49.

Misijonske zbirke.

Od tukajšnjega urada so bile meseca aprila t. l. potom apostolske nuncijature v Belgradu odposlane zbirke za afriške misijone iz leta 1936 ter one za Dejanje sv. Detinstva iz let 1935 in 1936. Od Svete kongregacije za širjenje vere je došla Lavant. škofu 15. maja t. l. sledeča zahvala:

Excellentissime Domine,

Exc. D. Nuntius Apostolicus litteris diei 4. c. m. Maii mihi retulit de tua magna charitate erga nostras Africae Missiones.

Gratias igitur quam plurimas Tibi ago, Excellme Praesul, condignamque exopto a Domino mercedem; dum cum profundissimo obsequio subscribi gaudeo

Excellentiae Tuae addictissimus in Domino

P. Card. Fumasoni-Biondi, m. p., Praef.
Celsus Constantini, m. p., Secretarius.

Od vrhovnega vodstva DD v Parizu je prejel prevz. gospod apostolski nuncij sledečo zahvalo:

Dignetur Excellentia Tua Exc.mo Episcopo Lavantino notos facere gratos animi sensus Consilii Centralis et, quod plurimum est, infantium ex infidelium regionibus. Preces Sanctae Infantiae super Episcopum eiusque dioecesim benedictiones divinas arcessent.

Razen tega je vrhovno vodstvo DD v Parizu poslalo lavantinskemu Ordinariju zahvalno pismo, v katerem izraža globoko hvaležnost škofu za očetovsko blagohotnost v prid DD in zahvalo dragim otrokom Lavantinske škofije za njih žrtve. Otroci misijskih pokrajin se bodo oddolžili s tem, da bodo klicali božji blagoslov na škofa in požrtvovalno mladino Lavantinske škofije.

Gornje zahvale naj sporočijo gg. dušni pastirji vernikom, oziroma gg. katehetje učencem.

50.

Duhovniška misijonska zveza.

V letošnjem Oglasniku III, št. 22 je bila objava glede duhovniške misijonske zveze. Med drugim je bilo določeno, da bodo tisti, ki v določenem času ne bodo poravnali zaostale članarine ali ne bodo dali odgovora na doposlani zadevni dopis (z dne 26. februarja t. l.), črtani iz seznama članov UCM.

Večina članov je plačala članarino, nekateri se do danes niso oglasili. Zato se s tem poslednjič opozorijo, da bodo nepreklicno črtani kot člani, ako do 30. j u n i j a t. l. ne izpolnijo svojih obveznosti.

Na seji narodnega sveta UCM za Jugoslavijo, ki se je vršila 8. marca t. l. v Zagrebu, je bila določena za vse škofije Jugoslavije enotna članarina: 12 Din letno (kakor za laike članarina za DŠV) — počenši z letom 1938. Obenem je bilo sklenjeno, da bo UCM začela izdajati četrtletno misijonsko glasilo za duhovnike »Lux mundi«, ki ga bodo dobivali člani UCM brezplačno. V tem glasilu bo skušal narodni svet dajati obvestila o misijonstvu, smernice, osnovna načela za misijonsko delovanje duhovnikov. Duhovnikom bo ta list dober pripomoček za uspešnejše misijonsko delo v župniji.

Če bodo duhovniki sami prežeti z misijonskim duhom, bodo znali za to pridobivati tudi druge. Za misijonsko delo vneti in požrtvovalni župljani bodo obenem najboljši verniki. Božji blagoslov ne bo izostal!

51.

Odredba o duhovniški obleki. Opozorilo.

Častiti gg. duhovniki in kleriki se opozarjajo na o b v e z n e n o r m e o duhovniški obleki, objavljene v oglasniku 1935, III, str. 48, v zvezi s kanonom 136, ki določa: »Omnes clerici decentem habitum ecclesiasticum secundum locorum consuetudines et Ordinarii praescriptum deferant...«

Ob polni veljavi navedene odredbe se posebej ponavlja določilo: »Pri liturgičnih opravilih, katerih se udeleži več duhovnikov, n. pr. birma, nova maša, pogreb, jubilej itd. smejo asistirati v superpeliceju samo tisti, ki imajo talar ali cinktorij.«

Vrhutega se na podlagi kanona 136 pripominja, da duhovniki in kleriki ter gojenci duhovniškega semenišča ne morejo pod nobeno pretvezo, tudi ne na potovanju, brez posebnega Ordinarijevega dovoljenja odložiti duhovniškega kolarja ali nastopiti v lajški obleki.

Decorum clericale in stanovska duhovniška zavest, ki narekujeta to opozorilo, sta obrazloženi in sinodalni konstituciji 1896, poglavje 13. ad 6.

Železniške legitimacije za leto 1938.

Direkcija državnih železnic v Ljubljani je z dopisom z dne 5. aprila 1937, čl. 2244-I-37, poslala semkaj sledečo objavo:

Koncem meseca decembra 1937 nehajo veljati vse železniške legitimacije, ki so bile izdane državnim in banovinskim nameščencem, vpokojencem in rodbinskim članom na obrazcih po pravilniku o brezplačni in povlašteni (privilegirani) vožnji iz leta 1930.

Po 1. januarju 1938 bodo veljale za zgoraj navedene edino legitimacije, ki so izdane na predpisanih obrazcih v modrih platnicah z vtisnjenim kriklatim kolesom v črni barvi in z napisom.

Starim legitimacijam, izdanim po Pravilniku iz leta 1930 se ne bo smela podaljševati veljavnost za leto 1938.

Po naročilu generalne direkcije državnih železnic Beograd de dto. 23. januarja 1937 GD br. 193/37 vabi direkcija drž. železnic Ljubljana, K št. 2244/I/37, v poštevh prihajajoča oblastva, da naročajo nove legitimacije za leto 1938 tako, da na eni strani ne bodo trpeli škode upravičenci, na drugi strani pa, da more direkcija dokončati do začetka meseca decembra 1937 izpisanje za leto 1938 naročenih novih legitimacij.

Tako bi dobili vsi upravičenci rednim potom naročene nove legitimacije za leto 1938 do sredine meseca decembra 1937.

Pripominja se, da je po Pravilniku direkciyam zabranjeno izdajati legitimacije neposredno.

Nove legitimacije naj se naročajo po predpisu, in sicer: 1. za aktivne uslužbence, 2. za rodbinske člane aktivnih uslužbencev, 3. za vpokojence in njih rodbinske člane.

Na doprsnih fotografijah, oblike 6×9 cm, ki se predložijo, se na hrbtni strani zapiše ime.

Že rabljene fotografije se ne smejo sprejemati.

Nove legitimacije za leto 1938 naj oblastva za vse podrejeno osebje naročijo v enem skupnem spisku čimprej, najkasneje do meseca septembra 1937.

Cena vsaki legitimaciji je 20 Din.

Po spiskih naročene legitimacije, veljavne od 1. jan. 1938 dalje, se bodo od druge polovice meseca novembra 1937 naprej razpošiljale dotičnim oblastvom v svrhu dostavitve podrejenim uradom.

Po prejemu novih legitimacij, veljavnih za leto 1938, je po 1. januarju 1938 železniški direkciji treba vrniti stare legitimacije, brez fotografije.

Hkrati se pripominja, da se koncem leta 1937 ne bodo mogle vpoštovati reklamacije, odnosno urgence za nove legitimacije za leto 1938.

Naročilo. Z ozirom na zgornje obvestilo se vsem župnijskim uradom lavantinske škofije in apostolske administracije s tem naroči, naj skrbijo za to, da bodo v njihovem območju službujoči duhovniki pravočasno, vsaj do 1. dne meseca avgusta t. l. pristojnemu dekanijškemu uradu izročili predpisano fotografijo in 20 Din v gotovini.

Dekanijski uradi naj nato s fotografijami obenem pošljejo semkaj dotični znesek najkasneje do 15. avgusta 1937, da se bo mogel sestaviti zadevni spisec za naročilo novih legitimacij.

53.

Objave.

Iščejo se mrliški podatki Koprivc Janeza, ki je bil rojen dne 14. dec. 1877 pri Sv. Juriju ob južni železnici, poročen dne 15. jun. 1916 v Celju z Antonijo r. Kortiš, sodnijsko ločen leta 1920.

Mrtvaški list se nujno potrebuje. Vsi stroški se bodo takoj poravnali.

Dijaški dom v Ptuju. Predstojništvo minoritskega samostana v Ptuju je dne 21. aprila 1937 semkaj poslalo sledeči dopis:

»Tik realne gimnazije v Ptuju je bil pred 36 leti ustanovljen Dijaški dom, ki je sedaj moderno preurejen in higijensko opremljen s svetlimi učilnicami, zračnimi spalnicami, z električno razsvetljavo, vodovodom, kopalnicami, velikim športnim igriščem in veliko telovadnico.

S šolskim letom 1937/38 so prevzeli vodstvo in upravo Dijaškega doma oo. minoriti v Ptuju, ki vzgojujejo dijake po versko-moralnih in narodnih načelih ne glede na poklic, kateremu se bodo gojenci pozneje posvetili. V zavodovi kapelici se služi vsak dan sveta maša in opravijo dijaki skupno jutranjo in večerno molitev.

Na izrecno željo se morejo gojenci v zavodu učiti tudi klasičnih jezikov, vsem pa nudijo v obveznih predmetih pomoč študijski prefekti. Tendensko po eno uro se gojenci urijo v lepem vedenju in nastopanju v družabnem življenju. Za zdravo in izdatno hrano skrbijo čč. šolske sestre, ki vodijo v zavodu gospodinjstvo. Vzdrževalnina za gojenca mesečno 450 Din.«

Čč. dušni pastirji se o tem obvestijo, da opozore starše dijakov.

Zavarovanje zvonov. Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani, podružnica Celje, je dne 24. maja 1937 semkaj naznanila, da sprejema zavarovanje zvonov proti požaru in prebitju. Ker se takšne nezgode pogosto dogajajo in se tudi pri skrbnem ravnanju z zvonilom dajo le težko preprečiti, se tozadevno zavarovanje cerkvenim predstojništvom priporoča.

Matični podatki. Iščejo se rojstni podatki Holzer (Holcer) Hermana, sina Baltazarja Holzer in Marije roj. Stopar, rojenega v dobi 1830—1875. Naj se vpošlje semkaj kolekovan rojstni in krstni list; zadevni stroški se bodo poravnali. Zadeva je važna in nujna. — Išče naj se tudi pod imenom Stopar Herman, — če bi bil morda rojen kot nezakonski.

54.

Osebna naznanila.

V lavantinsko škofijo je bil sprejet g. Franc Horvat, bivši član hrv. frančiškanske provincije in župnik v Ameriki, Betlehem, Pa (8. apr. 1937).

Postavljena sta bila gg.: zgoraj imenovani Franc Horvat za provizorja župnije Veliki Dolenci (15. apr. 1937) in Franc Lašbajer, kaplan v Kamnici, za provizorja istotam (18. maja 1937).

Nastavljena sta bila gg.: Franc Gomboc, provizor v Vel. Dolencih, za III. kaplana v Ljutomeru z delokrogom v Gornji Lendavi (15. aprila 1937) in p. Edvard Vogrin, kapucin-gvardijan v Ptuju, za kaplana pri Veliki Nedelji (15. maja 1937).

Umrli sta gg. Franc Božiček, župnik v Kamnici, dne 18. maja 1937 v 57. letu starosti in p. Gabriel Škof, kapucin v Studencih pri Mariboru, dne 7. maja 1937 v 28. letu starosti. R. I. P.!

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 4. junija 1937.

Izdaje lavantinski knezoškofijski ordinariat. — Urejuje dr. Josip Mirt.
Tiska Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.